

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

D I R E C T O R : C I R U E C O N O M U

Licențiat în drept din Paris, Consilier la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România 40 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Câteva observațiuni asupra Curților noastre cu jurați,
de d-l G. Flaislen (urmare).

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de Casație, s. II: *Olga Lansker cu Iulius Agriola;*

Curtea de apel Craiova, s. II: *Firma M. Kohn cu D. Anagnostiade;*

Tribunalul Suceava: *Carolina Last cu Moșt def. Last;*

Judecătoria Ocolului Costești-Argeș: *Docă contravențiunile la art. 144 din legea com. rurale constituiesc un delict?*

CÂTEVA OBSERVAȚIUNI

asupra

CURȚILOR NOASTRE CU JURAȚI

(Urmare *)

IV

Apărătorul la jurați uzează și abuzează în mod larg de pozițiunea sa avantajoasă.

Pentru a învedera până unde se poate împinge această indiscreție abuzivă, vom povesti numai un singur caz, care va servi drept ilustrație. Într'un oraș de provincie, la formarea comisiunii de jurați, procurorul își epuizase recuzările, iar avocatul apărător mai avea vreo două. Iese din urnă d-l X. «E socrul apărătorului», strigă ceilalți jurați. Dar apărătorul, cu un gest superb, declară că nu-l recuză. De prisos, pare-ni-se, orice comentar.

Avocatul apărător începe pledoaria sa de obicei, mai ales în provincie, prin a mărturisi că și dânsul, urmând svonul public, credea că acuzatul e vinovat, dar că, cetind dosarul, s'a convins de perfecta lui nevinovăție, și că numai după ce a căpătat această convingere a primit apărarea. Câteodată, spre a face o mai mare impresie, mai declară chiar,—adevărat sau nu, puțin importantă—că pledează pe gratis. Apoi, în loc să vor-

bească despre faptul imputat acuzatului, atacă instrucția și parchetul. Critică în mod sever procederea lor, și le arată dânsul cum trebuiau să procedeze. Atacă actul medical, pe care îl face ferfenițe, exhibând d-lor jurați și onoratei galerii cunoștințe profunde de medicină, așa de profunde încât își permite să dea lecții medicului și consiliului sanitar superior. Dacă în dosar se află vreo altă lucrare de știință specială, precum: de contabilitate, mecanică, inginerie, etc., care a motivat punerea sub acuzare, el atacă cu aceeași competență și erudițiune superioară și acest act, spulberându-l înaintea juraților și a publicului, deopotrivă impresionați de extraordinara adâncime și universalitate enciclopedică a cunoștințelor sale și de uimitoarea omniștiiență a eminentului avocat.

Dacă împrejurările nu permit asemenea *tours de force*, atunci alege alte mijloace de luptă.

Mărturisirea criminalului, chiar când concordă întocmai cu împrejurările, o dă la o parte ca fiind smulsă prin bătaie și cazne. Dacă lipsește chiar cel mai mic indiciu al unei asemenea bătăi, asta nu face nimic. El și a făcut convingerea, pentru trebuința cauzei, că clientul său a fost torturat spre a mărturisi, și el strigă cu accente desperate această convingere.

Dacă sunt martori cari depun contra clientului său, îi denunță ca cumpărați de partea civilă, sau cel puțin devotați ei, sau măcar rude cu ea. Dacă nici așa nu merge, declară că au proces cu clientul său, ori că au necaz pe acesta pentru cutare sau cutare cauză—găsește el ceva—sau descoperă nepotriviri în depozițiile lor. Puțin importantă că nu stabilește cu nimic afirmările sale. *Du toupet, du toupet et encore du toupet!* Se înțelege de sine că, pe când martorii acuzării au pentru apărare nici o valoare, nemeritând nici să te uiți la ei, toți martorii pe cari îi prezintă în descărcarea acuzatului, deși poate nu au nici o meserie avuabilă și că sunt propuși în extremis,

*) Vezi *Curierul Judiciar*, No. 81/909.

sunt deștepni de cea mai mare încredere, fiecare depunere a lor fiind cuvânt de evanghelie, chiar când spusele lor poartă stigmatul minciunii patente.

După ce a combătut astfel pe rând toate probele contra acuzatului, va ajunge la rezultatul că nu există în cauză «absolut» nici o probă, și-și va exprima mirarea și indignarea cum în asemenea condițiuni clientul său a putut fi trimis în judecata Curții cu jurați, dând astfel în mod gratuit un brevet de ineptie nu numai parchetului și judecătorului de instrucție, dar și magistraților cari compun Camera de punere sub acuzare.

Când lucrurile se prezintă mai complicate, alibiul oferă de multe ori o bună porțiță de scăpare. Susții sus și tare că, orice ar fi zis martorii și orice ar fi declarat acuzatul—negreșit sub efectul torturii, — dânsul nu e autorul faptului, pentru că în momentul crimei nici nu se afla la fața locului, ci cu totul aiurea. Ușor găsești câțiva indivizi cu bunăvoință cari, chiar cu formalitatea de jurământ, afirmă că în momentul critic au fost împreună cu acuzatul sau l-au întâlnit într'un alt loc, departe de teatrul crimei. Asemenea martori de bună seamă nu se invoacă la instrucție, căci acolo arătările s'ar putea controla, și, dacă se dovedesc mincinoase, ele ar întări acuzarea. La jurați un astfel de control e imposibil, și dacă acești martori improvizăți depun numai cu o energie îndestulătoare, unul sau altul din jurați poate că le dă crezământ.

De multe ori, în imposibilitate de a produce martori mai prezentabili, se invoacă, spre stabilirea unui alibi, indivizi din pușcărie cu cari acuzatul a legat cunoștință și prietenie în timpul arestului preventiv. Unor asemenea martori li se întâmplă câteodată că, în dorința de a îndatora pe acuzat, spun mai mult decât trebuie, compromițând astfel cauza. *Qui veut prouver trop, ne prouve rien.*

Dacă situația nu permite întrebuintarea unor asemenea artificii, atunci, la crimele contra vieții, cari sunt la noi cele mai numeroase, vine clișeuul legitimei apărări. Că împrejurările cauzei o exclud cu desăvârșire, aceasta nu oprește pe apărător întru nimic în nobilele sale elanuri. Dă la o parte ca mincinoase toate depunerile martorilor acuzării și ca siluită mărturisirea acuzatului, și face juraților un istoric cu totul nou, inedit, fantezist, al modului cum s'a petrecut faptul, căutând prin puterea sugestivă a imaginațiunii sale să infiltreze și în spiritul lor ideea legitimei apărări.

Când condițiunile cauzei se opun și acestui stratagem, atunci se va invoca provocarea. Aci iarăși orice paiu este bun. Orice împrejurare, ori

cât de neînsemnată, care cu o extremă bunăvoință ar putea semăna de departe cu un simulacru de început de provocare, i se dă prin abilitatea avocatului apărător niște proporțiuni enorme, pentru a deriva din el un adevărat element de provocare.

De l'audace ! Ayez avant tout de l'audace !—Audaces fortuna adjuvat.

V

Sunt însă cazuri de o simplitate și de o claritate în aparență exasperantă, unde toate aceste clișeuri sau «trucuri» dau greș, devenind neaplicabile. Dar numai niște naivi neexperimentați pot să judece înaintea juraților o situație ca fără ieșire posibilă. Și avocatul care se pleacă înaintea evidenței, admitând în principiu culpa acuzatului și cerând numai circumstanțe atenuante, nu face parale la jurați. Adevăratul apărător nu se dă bătut. N'are numai atâtea coarde la arcul său. Mai dispune încă de multe resurse și multe căi spre ași atinge scopul suprem al achitării *quand-même, ad majorem suam gloriam*. Poate să pledeze neresponsabilitatea acuzatului, chiar dacă nu reiese nimica în acest sens din instrucție, susținând că acuzatul era beat, ori sub influența vreunei turburări pe care la nevoie o inventează, sau, dacă pe această temă crede că n'are șanse să câștige pe jurați, susține neresponsabilitatea acuzatului pe motivul că lipsește mobilul, și prezintă pe clientul său ca lipsit de întregimea facultăților mintale ¹⁾.

Mai poate arunca vina pe altcineva, cum a făcut avocatul jandarmului dela Domnești care, spre a scăpa pe acuzat de pedeapsa ce merită fioroasa lui sălbăticie, a susținut că nu la Domnești, ci la poliția din București s'a întâmplat bătaia fatală, și a descoperit minunea că cu patru sprezece coaste rupte, din cari cinci în câte două locuri, și cu o vertebră fracturată în trei bucăți, mai poate merge cineva pe jos cale de 18 kilometri. Afirmațiunea, oricât de absurd era, a prins. Jurații, după cum am văzut, au dat în capcană și au achitat.

Dar apărarea poate lăsa la o parte toate aceste expediente și subterfugii uzuale; poate să apuce pe taur de coarne, să admită lucrurile așa cum sunt, și să ceară pur și simplu iertarea acuzatului. Când anume trebuie urmată o asemenea tactică, aceasta este o chestiune de inspirație și

¹⁾ Am găsit prin ziare nostimada că, odată, avocatul punându-se pe acelaș teren, acuzatul l-a întrerupt, zicând: «care dreptate, d-le președinte, că mă face idiot și imbecil și dovedă este că l-am luat pe d-lui ca apărător». «Gare l'eau» cum se striga în vechime.

depinde de împrejurări, de caracterele personale ale juraților, de fizionomia sălii, de „atmosferă“, etc. Chestiune de «flair».

Dacă avocatul se hotărăște pentru acest mijloc, le va explica juraților că nu au de dat nici o socoteală de verdictul lor; că sunt suverani; că nu judecă după lege, ci după inimă. Li va conjura să nu-și încarce sufletul cu un păcat; că, după Biblie, mai bine să scape o sumedenie de vino-vați decât să se condamne un singur nevinovat; va arăta că, dacă trebuie pedeapsă, acuzatul a și făcut-o, șezând în arestul preventiv; va insista că e rău să trimiți pe cineva la pușcărie, căci acolo se strică mai tare—motiv excelent pentru a desființa toate pedepsele privative de libertate,—și la urmă va invoca «copilașii» acuzatului.

Este de regulă că orice acuzat trebuie să aibă o serie întreagă de copii cari stau în sală, și, la un semnal dat, țipă și plâng. «Trucul» din *Plaidours* al lui Racine; numai că acolo sunt căței, și că nu răspândesc lacrimi, ci un alt lichid. Nici nu e necesar ca copiii să fie în realitate ai acuzatului. Cine o să cerceteze una ca asta? Și negustoria închirierii de copii nu se mărginește numai la cerșetorie.

Poate că sunt sărbătorile de Crăciun ori de Paști în apropiere. Atunci apărătorul, cu glas tremurător și inecat de emoțiune,—și, dacă e comedian mai iscusit, plângând și el însuș de induioșare,—va descrie scena cum acuzatul, fiind iertat de jurați, se va întoarce la căminul său spre a serba Sfintele sărbători cu familia sa, vărșând cu toții lacrimi fierbinți de bucurie, și binecuvântând pe bunii domni jurați cari au avut îndurare de un «biet nenorocit».

Cu un cuvânt, apărarea va căuta să facă «impresiune» asupra juraților, să-i «zăpăcească» și să-i «moaie», și aceasta prin toate mijloacele, până ce într'un moment de slăbiciune dau un verdict negativ, pe care-l regretă poate a doua zi, după cum mi s'a afirmat de pildă în afacerea jandar-mului.

VI

Față de străduirea apărării de a «enleva» o achitare, fie cum o fi, și de mijloacele la cari recurge spre aceasta, președintele Curții în rezumatul său este de multe ori nevoit a restabili adevărul, a refuta insinuările avocatului apărător, și a releva exagerările și inexactitățile lui. Penibilă și displăcută sarcină, dar în cele mai multe cazuri indispensabilă, pentru ca jurații să nu rămâe sub impresiuni false, ci să vadă lucrurile în realitatea lor goală.

S'a vorbit de suprimarea rezumatului. S'a zis că în acel rezumat președintele de multe ori face

un adevărat rechizitoriu contra acuzatului. Dar acest magistrat n'are nici un interes în cauză; nu așteaptă nici onorar, nici reclamă. Asemenea plângeri nu pot dar veni decât dela acei apărători cari tocmai abuzează de privilegiile lor. Suprimarea rezumatului ar încuraja această abuzare până la proporțiuni fantastice. Onorabilii apărători, ne mai având de temut nici măcar searbădul control al rezumatului prezidențial, ar urmări încă mai pe față și încă mai fără scrupul unicul lor scop de a scăpa pe acuzat. Dacă se suprimă rezumatul, condamnările vor fi încă mai rare ca până acum, vor fi adevărate evenimente.

VII

După ce am arătat cam cum se petrec lucrurile în realitate, după ce am schițat un mic *tableau vécu*, să tragem și nițel bilanțul situațiunii.

El consistă în constatarea pozitivă că, dacă ai comis o infracțiune sau un delict, pentru care te judecă instanțele ordinare, ai să iei cu siguranță pedeapsa meritată; pe când, dacă ai comis o crimă ai foarte multe șanse, nu numai de a fi pedepsit cu multă indulgență, dar și de a fi achitat cu totul, dacă ai mijloace să angajezi un avocat bun, cu vază și cu influență. În caz că n'ai această putere, încă ai mulți sorți de scăpare dacă crima ta e destul de sensațională, căci atunci mulți avocați îți vor oferi serviciile lor gratuite pentru a-și face reclamă cu achitarea ta. Și dacă reputația lor e destul de bine stabilită pentru ca să nu mai aibă nevoie de reclamă, încă dificultatea aparentă de a obține achitarea, îi va atrage ca un sport excitant.

Cunosc pe un coleg care, în provincie, în crime contra vieții, când vedea succedându-se prea multe achitări nejustificate, cauta în rezumatul său să redeștepte spiritul de independență al juraților, spunându-le o istorioară. Le povestea că doi oameni luându-se la ceartă, și unul din ei fiind bătut destul de grav, reclamă la parchet. Atunci făptuitorul consultă pe un avocat mai de seamă. Avocatul, după ascultarea cazului, declară că d-lui nu va putea scăpa nepedepsit (lucrul se petrecea înaintea noiei legi a judecătoriilor de ocoale, când nu exista împăcarea pentru loviri grave). Clientul strigând că înțelege a fi achitat cu totul, avocatul îl sfătuia atunci să caute încăodată ceartă potrivnicului său, să-i tragă una la cap și să-l lase mort pe loc, asigurându-l că la jurați poate garanta că va obține achitarea, având și el poziția sa și «trecerea» sa, și jurații neputând condamna când el apără.

Tristul adevăr, că pentru lucruri mai ușoare scapi mai greu de pedeapsă, pe când criminalul scapă lesne, a penetrat în mintea și conștiința poporului. Aceasta azi nu se poate tăgădăui. Ro-

mânul începe a ști în genere că, dacă a făcut faptă rea, poate scăpa dacă are «putere să puie avocați».

Nu e vorba, cât timp e chestie numai de vreo bazaconie de competență instanțelor represive ordinare, nu se prea simte sigur nici cu mulți apărători; dar când vine chestia la Curtea cu juri, atunci, dacă are apărător «cu trecere», se culcă liniștit.

Baza principală a unei societăți civilizate este o justiție imparțială, este sentimentul, instinctul dreptății, creat prin o justiție demnă, și certitudinea că fiecăruia i se va da după dreptul și după meritul său.

Fiecare trebuie să fie convins că orice faptă rea, orice infracțiune la ordinea socială, își va găsi reprimarea respectivă în mod inevitabil, fatal, fără șovăire și fără deosebire de persoană. Indată ce realitatea nu mai corespunde acestei condițiuni, indată ce criminalii scapă de pedeapsa meritată și se plimbă printre concetații lor — printre cari poate și urmașii sau rudele victimelor — sfidând sentimentul general, pe când cei cu o greșală mai ușoară se duc negreșit la pușcărie, poporul este lovit în sentimentul său de dreptate; i s'a otrăvit elementul cel mai de căpetenie pentru existența sa.

Dacă un popor a căpătat odată convingerea că nu mai există la el și pentru el dreptate egală, atunci i se prăbușește totul în conștiința sa. El devine desperat și adună fiere la chimir, până ce în dezorientarea sa caută să-și facă singur dreptate. *Lynchagiul* american e o manifestare drastică al acestei stări de lucruri. Și cine poate preciza până unde la noi șirul constant al nehibzuitelor verdicte dela Curțile cu jurați a contribuit la deslănțuirea furtunei din primăvara 1907?

Când o societate prezintă asemenea simptome, aceasta dovedește că organismul social e cuprins de o boală grea, că merge spre descompunere, spre anarhie; și cei în drept, ca medici la patul unui bolnav, trebuie să îngrijască de remediarea răului.

Bărbații noștri de Stat s'au și îngrijat de această stare de lucruri, și au căutat să aducă vindecarea.

Spre acest scop s'a corecționalizat, prin legea din 28 Maiu 1893, o serie de crime, declarându-le delict și atribuindu-le astfel tribunalelor și Curților ordinare.

Această măsură, oricât de bună ar fi, nu înseamnă însă înlăturarea răului ca atare, ci este numai un paliativ, un expedient.

Această corecționalizare face să reiasă încă mai tare diferența între justiția ordinară și justiția dela jurați.

Într'adevăr, s'au corecționalizat crimele relativ mai ușoare. Restrângându-se astfel numărul crimelor propriu zise, au rămas la jurați numai crimele cele mai grave. Astfel, practica prea indulgentă a d-lor jurați se aplică tocmai acestor cazuri mai grave, unde o pedepsire mai blândă, necum o achitare nesocotită, de pomană, izbește sentimentul de dreptate și mai tare și mai vătmător.

Se vorbește de intenția legiuitorului nostru de a întinde mai departe măsura luată la 1893 și de a corecționaliza o altă serie de crime, printre cari lovirile și rănirile cari au cauzat moartea, precum și omorurile săvârșite dar neizbutite. O asemenea procedare, oricât de salutară ar fi într'un fel, ar avea însă aceleași defecte, restrângând privilegiul achitărilor neexplicabile, indulgențelor nejustificate, la crimele cele mai fioroase, cele mai bestiale.

Ne și îndoim dacă acest mijloc al corecționalizării e tocmai bine ales. Art. 105 din Constituție prescrie că crimele și calomniile prin presă se vor judeca de către jurați. Corecționalizarea atinge această dispoziție, deși numai în tangentă. Căci cu acest chip s'ar putea corecționaliza toate crimele, desființându-se distincția gradativă și suprimându-se cu totul denumirea de «crimă». Lucrul s'ar putea face printr'o simplă lege, și dispoziția constituțională ar rămânea astfel obiect, și deci fără efect. Dar trebuie recunoscut, pe de altă parte, că situațiuni extraordinare reclamă și mijloace extraordinare. Maxima jesuită, că *scopul legitimează mijloacele*, își gasește oarecum aci justificarea ei. În practică, e evident că corecționalizarea nu va cuprinde niciodată toate crimele din Codul penal. Totdeauna va mai rămâne o serie de fapte cari vor continua a fi calificate de crime, și cari dar, după Constituție, vor rămâne în competența Curților cu jurați. Cu cât însă corecționalizarea va merge mai departe, cu atâta restul faptelor desemnate ca crime și judecate de jurați, vor fi din cele mai grave ce poate concepe mîntea omenească. Și tocmai aci, față de faptele cele mai monstruoase, se va încerca justiția aleatorie a juraților, tocmai aci la crimele cele mai sălbătice, cele mai îngrozitoare, poporul spectator va asista la indulgențe și achitări neînțelese, ce nedumeresc bunul său simț și lovesc instinctul său de dreptate.

În practică dar corecționalizarea reduce nesiguranta justiției populare la cazuri din ce în ce mai drastice, unde va pune și mai bine în relief perniciozitatea achitărilor sale, făcând să apară justiția juraților și mai grotescă și discreditând întreaga instituție în ochii și în inima poporului.

Corecționalizarea nu constituie deci un remediu

definitiv al anomaliei create prin mentalitatea juraților. Dar situația este prea gravă ca să ne mulțumim cu expediente. Trebuie o vindecare organică.

(Va urma)

G. FLAISLEN

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 27 Octombrie 1909

Președenția d-lui N. MANDREA, președinte

Olga Lanscker cu Iulius Agricola

Act de paupertate. — Autoritatea comunală competentă a libera asemenea act. — Ce se înțelege prin domiciliu, despre care se vorbește în art. 44 din legea timbrului. ? — (Art. 93 din Codul civil și 44 din legea timbrului.)

Prin domiciliu despre care se vorbește în art. 44 din legea timbrului are a se înțelege, în această materie, locul unde cineva trăiește în mod obișnuit, iar nu domiciliul legal prevăzut în art. 93 din Codul civil, care adesea ori este o ficțiune.

În adevăr, numai autoritatea comunală a locului unde este locuința obișnuită a unei persoane poate fi în măsură să constate și să ateste starea de sărăcie a acelei persoane.

Deciziunea 156/909. — Casată deciziunea No. 212/909 a Curții de apel București, S. II, în urma recursului făcut de Olga Lanscker fostă Agricola, dată în proces cu Iulius Agricola.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat I. C. Marinescu, în dezvoltarea motivului I de casare, și

Pe d-l procuror St. Stătescu, în concluziuni.

Deliberând,

Asupra motivului de casare :

« Violarea art. 44 din legea timbrului. Falșă interpretare și aplicare a acestui text de lege ca și art. 93 din Codul civil. Curtea de apel nu anulează actul de paupertate de care m'am servit în acțiunea mea dela prima instanță și, prin consecință, însăși acțiunea, pe motiv că nu emană dela autoritatea comunală, unde își are domiciliul fostul meu soț de care acum sunt divorțată, argumentând că de oarece, conform art. 93 din Codul civil, femeia măritată nu are alt domiciliu decât acela al bărbatului și cum, după art. 44 din legea timbrului, actul de paupertate trebuie să emane dela autoritatea comunală unde partea își are domiciliul, nu mi se putea libera actul de paupertate decât dela Primăria București unde domicilia fostul meu soț. Curtea însă face vădită și cu totul eronată interpretare și aplicațiune a acestor texte de lege, căci domiciliul de care se vorbește în art. 44 din legea timbrului evident este domiciliul real, adică acela pe care îl are de fapt partea care se servește de act de paupertate; căci numai această autoritate este în măsură de a controla dacă ea este în adevăr în stare de sărăcie; iar art. 93 din Codul civil vorbește de domiciliul legal — un domiciliu fictiv — pe care îl fixează legea pentru îndeplinirea în mod valid a actelor de procedură, pornind dela prezumpțiunea că femeia fiind obligată a locui împreună cu bărbatul, la acesta își va avea de regulă și domiciliul real, ceea ce nici nu exclude și nici nu s'ar putea altfel ca acest din urmă domiciliu să poată fi altul decât cel dintâiu. În speță,

domiciliul meu real în momentul când am intentat acțiunea de pensie alimentară, după cum am dovedit cu însuș actul de paupertate, era la Galați, unde de altfel domiciliase de mulți ani înainte și fostul meu soț și unde am rămas și mai departe, după ce acesta m'a părăsit »

Având în vedere că Curtea de apel din București, având a judeca în apel acțiunea intentată de recurenta Olga Lanscker contra pârîtului Iulius Agricola, pentru pensie alimentară a anulat actul de paupertate de care s'a servit recurenta la intentarea acțiunii și, prin consecință, a anulat și acțiunea;

Că motivul pe care se întemeiază Curtea de apel este că actul de paupertate al recurentei nu emană dela autoritatea comunală a locului unde domiciliază soțul ei, adică orașul București, unde ar fi domiciliul legal al femeiei măritate conform art. 93 din Codul civil;

Având în vedere dispozițiunile art. 44 din legea timbrului, după care sărăcia se dovedește printr'un certificat liberat de autoritatea comunală a locului unde persoana care o invoacă își are domiciliul;

Considerând că prin domiciliu are a se înțelege, în această materie, locul unde cineva trăiește în mod obișnuit, iar nu domiciliul legal, prevăzut de art. 93 din Codul civil, care adeseori este o ficțiune;

Că, în adevăr, autoritatea comunală a locului unde este locuința obișnuită a cuiva este singură în măsură să constate și să ateste starea de sărăcie a acelei persoane;

Având în vedere că, în speță, actul de paupertate, eliberat recurentei de către autoritatea comunală din orașul Galați, constată că recurenta Olga Lanscker domiciliază în acel oraș, așa că din acest punct de vedere actul de paupertate are a fi considerat că emană dela autoritatea comunală competentă;

Că, dar, Curtea de apel a violat art. 44 din legea timbrului și a făcut o greșită aplicare a art. 93 din Codul civil când a anulat actul de paupertate și, deci, motivul de casare fiind întemeiat, el are a fi admis;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc

CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA, SECȚIA II

Audiența dela 25 Septembrie 1909

Președenția d-lui G. VĂLIMĂRESCU, președinte

Firma M. Kohn cu D. Anagnostiade

Vânzare de produse. — Vânzare cu măsurătoare. — Pierderea lucrului vândut. — Aplicarea dispozițiilor art. 1300 din Codul civil. — Rizicuri — Determinarea obiectului și a prețului. — Modul în care se face determinarea. — (Art. 60 din Codul comercial).

1 Ori de câte ori este vorba de o vânzare supusă condiției măsurătoarei, nu se poate aplica art. 1299 din Codul civil, care vorbește de vânzări cu grămada, ci de aplicarea art. 1300 din Codul civil, care reglementează vânzările după măsură, caz în care paguba privește pe vânzător.

2. Conform principiilor generale cari regulează materia vânzării, pentru ca o vânzare să fie perfectă, se cere ca lucrul și prețul vânzării să fie determinat și determinarea să fie nu numai în speță, dar și în individualitatea sa; iar prețul numai atunci este bine determinat când valoarea obiectului vândut este cunoscută dela început.

3. Dispozițiunile art. 60 din Codul comercial, cari prevăd că vânzarea e valabilă când prețul n'a fost determinat în contract, se refer numai la cazul când părțile au convenit asupra unui mod de a se determina în urmă prețul.

Astfel, când modul de determinare a prețului unui porumb era măsurătoarea cu chila, și cum această

condiție nu s'a putut îndeplini, de oarece obiectul a pierit, prețul rămâne nedeterminat și nu poate fi vânzare.

Curtea,

Asupra acțiunii intentată de firma M. Cohn, prin pețiția înregistrată la No. 3052 din 7 Decembrie 1907 în contra d-lui D. Anagnostiade, prin care tinde ca acesta să fie obligat a-i plăti suma de 41.000 lei ce i-a avansat asupra 1000 chile mari porumb, vândut de pe moșia Scărișoara, județul Romanai, porumb ce nu i s'a predat nici în urma somației cu data de 16 Maiu 1907;

Având în vedere sentința Tribunalului Ilfov, secția comercială, din 3 Martie 1908, prin care admite această acțiune;

Având în vedere apelurile (conexe), făcute pe deoparte de D. Anagnostiade iar pe de altă parte de firma M. Cohn, în contra sentinței No. 282 din 3 Martie 1908 a Tribunalului Ilfov, secția comercială, apeluri trimise în judecata acestei Curți prin decizia Înaltei Curți de casație și justiție, secția III, cu No. 75 din 10 Martie 1909, în urma casării deciziei comerciale cu No. 66 de 1908, a Curții de apel din București secția III;

Având în vedere că această Curte, prin decizia comercială No. 10 din 8 Maiu 1909, a respins ca nesustinit apelul făcut de D. Anagnostiade, a admis apelul făcut de firma M. Cohn din Craiova, și a obligat pe D. Anagnostiade să plătească apelantei firme M. Cohn suma de 41.000 lei cu dobândă legală de 6 la sută pe an, dela 18 Maiu 1907 și până la achitare;

Având în vedere opoziția făcută în termen de D. Anagnostiade contra deciziei acestei Curți, No. 10 din 8 Maiu 1909;

Având în vedere că din actele prezentate de părți, din concluziile orale și scrise, rezultă în fapt următoarele: Firma M. Cohn din Craiova, exportatoare de grâne, e informată că D. Anagnostiade voește să vândă o cantitate de porumb de pe moșia Scărișoara, și cum dânsul se afla la Paris, îi telegrafiază la 22 Ianuarie 1907 că dorește să cumpere 1200 chile din porumbul dela Scărișoara cu prețul de 46,50 port sau 45 lei gara, Frâsinet, la care cerere Anagnostiade răspunde că nu vinde porumbul decât cu 45 lei, 50 bani, gara Frâsinet, iar nu la port și cu un avans de 40.000 lei. Firma Cohn telegrafiază atunci, la 23 Ianuarie, din nou la Paris că poate accepta numai cu 45 lei gara Frâsinet și cu un avans de 20.000 lei. Anagnostiade nu acceptă prețul de 45 lei, cerând din nou 45 lei, 50 bani, și un avans de 40.000 lei, ceea ce hotărăște pe numita firmă ca la 26 Ianuarie 1907 să telegrafieze la Paris că acceptă porumbul cu 45 lei, 50 bani, gara Frâsinet, iar asupra avansului de 40.000 lei în urma mai multor corespondențe urmate între părți, la 30 Ianuarie 1907, firma Cohn declară categoric că cumpără 1000 chile porumb și depune cu această ocazie ca avans suma de 40.000 lei, avans ridicat de oponent. La această ofertă Anagnostiade răspunde, cu scrisoarea din 9 Februarie 1907, și în același timp roagă pe Frații Cohn să dea în contul porumbului vândut 1000 lei unor oameni ai dânsului. În fine, din această corespondență mai rezultă că porumbul să-l predea cumpărătorului în lunile Aprilie și Maiu 1907, predare ce nu s'a putut face din cauză că porumbul vândut a ars împreună cu pătulele în cari se afla înainte de termenul convenit pentru predare în timpul răscoadelor țărănești;

Având în vedere că, astfel fiind faptele, chestiunea dedusă înaintea acestei Curți este de a se ști dacă între părți a intervenit un contract de vânzare pentru o cantitate globală de porumb, adică cu grămada, în care caz riscurile trecând asupra cumpărătorului din momentul vânzării, dânsul trebuie să sufere pierderea porumbului, sau că vânzarea a fost cu măsură, în care caz lucrurile vândute rămân în rizicul vânzătorului până vor fi cântărite, numărate sau măsurate;

Având în vedere că oponentul recunoaște existența

contractului de vânzare-cumpărare, intervenit între el și firma Cohn, susține însă că acest contract a avut de obiect vânzarea unei cantități determinate de porumb: întreaga cantitate din cele 4 pătule și cât va ieși din ele, pe un preț unitar de 45 lei, 50 bani, chila cu termen de predare Aprilie-Maiu, iar nu vânzarea unei cantități de porumb după măsură sau greutate, astfel că proprietatea porumbului, precum și toate riscurile au trecut din chiar momentul vânzării asupra cumpărătorului; și întru cât se recunoaște de cumpărător că tot porumbul dela moșia Scărișoara a fost distrus prin ardere în urma revoltelor din Martie 1907, și înainte de termenul fixat pentru predare, nu poate fi loc la restituirea sumei de 41.000 lei, plătită ca acout din prețul vânzării;

Având în vedere că oponentul Anagnostiade, în susținerea opoziției sale, se întemeiază: primo, pe scrisoarea sa din 24 Ianuarie (6 Februarie) 1907, ca răspuns la telegrama lui M. Cohn din 23 Ianuarie 1907, arătând că primește în principiu oferta, dar schimbă condițiile ofertei, adăugând altele noi, prin majorarea prețului dela 45 lei la 45 lei, 50 bani, chila, specificând obiectul vânzării prin faptul că vinde «porumbul din 4 pătule, aflat în curtea conacului»; și mai la vale «în fine, cât va ieși din acele pătule»; că totdeodată mai cere depunerea în termen de șase zile a unui acout din preț de 40000 lei, la Banca Of. Romania; secundo, pe telegrama lui Cohn din 28 Ianuarie 1907, ca răspuns la scrisoarea lui Anagnostiade din 24 Ianuarie 1907, care are următoarea cuprindere: «Spre satisfacerea d-v depun mâine 40000 lei»; că acest răspuns, fără nici o rezervă sau explicație, constituie o acceptare pur și simplă a ofertei ce dânsul făcuse lui Cohn prin scrisoarea dela 24 Ianuarie 1907; că această vânzare transferă proprietatea lucrului vândut pe capul cumpărătorului, atât după principiile generale după cari proprietatea se transmite prin simplul consimțământ al părților, cât și după principiile speciale în materie de vânzare;

Considerând că, în speță, nu poate fi vorba de o vânzare cu grămada, ci de o vânzare ce se face pe măsurătoare sau cântărire, în care caz cumpărătorul are numai un drept de creanță până la măsurătoare sau cântărire, nu însă un drept de proprietate, și în cazul acesta e firesc ca el să nu suporte rizicul pierderii unui lucru cumpărat, pentru că părțile n'au căzut încă de acord asupra unui lucru cert și determinat;

Considerând că aceasta e adevărata interpretare ce trebuie dată acestui contract de vânzare-cumpărare, rezultă din chiar scrisoarea lui Anagnostiade dela 24 Ianuarie 1907, care zice: «porumbul din patru pătule, aflat în curtea conacului, iar pentru cantitatea porumbului va fi 1000 chile, în fine, cât va ieși din acele patru pătule», și aceste expresiuni nu dovedesc de fel că ar fi vorba de vânzare cu grămada, ci mai mult ca o rezervă pe care de ordinar orice vânzător de grâne o prevede în asemenea contracte, pentru cuvântul de a nu fi expus să predea mai mult decât va fi avut din recolta sa, și aceasta cu atât mai mult cu cât nu s'ar înțelege de ce ar fi mai vorbit Anagnostiade și de cantitatea de 1000 chile în acea scrisoare;

Considerând că Anagnostiade a înțeles să vândă 1000 chile de porumb, rezultă și din scrisoarea lui Cohn din 30 Ianuarie 1907, în care, după ce arată că a depus la Banca României 40000 lei arată și explică categoric că această sumă servă ca acout din prețul cumpărării de 1000 chile de porumb; din scrisoarea lui Anagnostiade din 9 Februarie 1907, prin care nu face nici o obiecție la scrisoarea lui Cohn din 30 Ianuarie, din contră o confirmă prin aceea că-l roagă să dea în contul porumbului vândut 1000 lei unor oameni ai săi, din faptul că ridică mai în urmă cei 40000 lei avizați de Cohn prin scrisoarea sa, așa că prin ridicarea acestor bani se vede în mod cert că acceptă în toial prin executare oferta ce Cohn ia fă-

cut prin scrisoarea din 30 Ianuarie cum că cumpără 1000 chile porumb dela Scărișoara;

Considerând că din faptele anterioare și posterioare contractului de vânzare-cumpărare și din actele intervenite între vânzător și cumpărător, și anume: actele No 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 și 9 rezultă pentru Curte convingerea că ambele părți aveau intenția, unul să cumpere 1200 chile și celalt să vândă 1000 chile și că nici una din ele nu s'au gândit un moment ca să cumpere sau să vândă o totalitate, ci numai cantități determinate supuse condițiunii măsurătorii, și aceasta e atât de adevărat în cât din citirea telegramelor lui Cohn nu numai că nu reiese voința lui de a cumpăra în bloc dar din contră toate dovedesc că între dânsii a fost o perfectă înțelegere cu privire la cantitatea de 1000—1200 chile, și că singurul lucru ce-i diviza era, la început, prețul și apoi avansul de 20000 sau 40000 lei, așa că ultima telegramă, dacă ar fi considerată ca o acceptare, se poate referi cel mult la această singură chestiune a avansului, dar niciodată la celelalte punete din contract;

Considerând, dar că fiind vorba de o vânzare supusă condiției măsurătorii, nu se poate aplica art. 1299 din Codul civil, care vorbește de vânzări cu grămada, ci de aplicarea art. 1300 din Codul civil, care reglementează vânzările după măsură, și deci paguba privește pe vânzătorul Anagnostiade;

Considerând, în drept, că oponentul mai obiectează că, de oarece porumbul a trecut încă din momentul contractării în proprietatea intimatului, conform principiului *res perit domino*, paguba privește pe firma Cohn;

Considerând că, după principiile generale care regulează materia vânzării, pentru ca vânzarea să fie perfectă se cere ca lucrul și prețul vânzării să fie determinat;

Considerând că lucrul trebuie să fie determinat nu numai în speță, dar și în individualitatea sa, așa, de pildă, când într'un contract se stipulează că se vinde aproximativ 1000 chile porumb, cum e în speță, din cele patru pătule dela Scărișoara, se determină numai speța porumbului, nu și individualitatea care urmează să fie determinată abia după ce vor fi măsurate cele 1000 chile;

Considerând că cel de al doilea element ca să existe vânzare, e ca prețul să fie determinat, și prețul e numai atunci determinat când dela început se știe cât valorează obiectul vândut. Or, în speță, când oponentul a vândut chila cu 45 lei, 50 bani, și când nu se știe câte chile au fost, în acest caz nu există un preț determinat;

Considerând că oponentul a mai invocat în favoarea sa și dispozițiile art. 60 din Codul comercial, cari prevăd că vânzarea e valabilă chiar când prețul n'a fost determinat în contract;

Considerând că acest articol prevede și cazul când părțile au convenit asupra unui mod de a se determina în urmă și, cum s'a demonstrat mai sus, modul convenit era ca porumbul să-l măsoare cu chila, și cum această condiție nu s'a putut îndeplini, de oarece obiectul a pierit, prețul rămâne nedeterminat și nu poate fi vânzare.

Asupra ultimului motiv invocat de oponentul D. Anagnostiade, că, făcându-se recurs de M. Cohn, s'a adus în discuția înaltei Curți de casație numai apelul făcut de D. Anagnostiade, nu și al lui M. Cohn;

Considerând că înalta Curte de casație și justiție, prin decizia No 75 din 10 Martie 1909, casând, după recursul lui M. Cohn, decizia Curții de apel din București cu No 66 din 1908, a trimis procesul a se judeca din nou de această Curte, din momentul când Curtea de fond a fost sesizată nu numai de apelul lui Anagnostiade, ci și de apelul lui M. Cohn, care a apelat sentința Tribunalului Ilfov, secția comercială, No 282 din 1908, numai în ce privește dobânda cerută prin acțiunea introdusă, așa că nu rezultă din nimic

cum că decizia Curții de apel din București No. 66 din 1908 a rămas definitivă asupra acestui punct;

Că, dar, și acest motiv armează a se respinge ca nefondat;

Că față cu cele expuse, Curtea găsind neîntemeiată opoziția făcută de Anagnostiade urmează a se respinge și a confirma sentința apelată.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Ath. Herescu, respinge ca nefondată opoziția.

(ss) C. Valimărescu; Ath. Herescu; M. Măinescu; I. Sinescu;

TRIBUNALUL JUDEȚULUI SUCEAVA

Audiența dela 13 Octombrie 1909

Președenția d-lui GH. L. DIMITRIU, președinte

Carolina Last cu Moștenitorii def. Last

Alimente. — Alimentele cuvenite femeiei văduve în cursul anului de doliu. — Dreptul de opțiune al femeiei de a cere fructele sau veniturile dotei, sau alimente din averea soțului. — Dacă se poate restrânge acest drept numai în a i se acorda veniturile dotei sale. — (Art. 1273 și 1275 din Codul civil).

Legiuitorul, prin art. 1273 din Codul civil, acordând termen de un an, din momentul când a luat naștere obligațiunea succesorilor soțului decedat, de a restitui soției dotei, a acordat ca consecință prin art. 1279 din Codul civil, dreptul de opțiune pentru soție de a cere pentru cursul anului de doliu, pe lângă habitațiune și vestminte de doliu, și dobânzile ori fructele dotei sale, sau alimente din succesiunea bărbatului; și acest drept de opțiune nu i se poate ridica sau face iluzoriu, prin acordare ca alimente din succesiunea bărbatului a unei sume egală cu aceea a fructelor sau dobânzilor dotei.

Prin urmare, atunci când se cere alimente din succesiunea soțului, trebuie să fie evaluată această sumă în raport direct cu situațiunea materială și socială ce soțul avea în societate, și după felul de viață ce soții duceau, iar nu egală cu fructele sau dobânzile dotei.

Tribunalul,

Văzând acțiunea introdusă de Carolina Last, domiciliată în Fălticeni, prin petițiunea înregistrată la No 6897/909 contra d-lor: Carolina Vaisselberg și Iosef Last, domiciliați în Fălticeni; Sofie Sneyer, domiciliată în Viena, strada VI B. Mariahielfstrasse 27; Sofia Dische, domiciliată în Suceava (Bucovina) și Frederica Iurim, tot din Suceava (Bucovina), toți în calitate de moștenitori ai def. Ester Last, pentru predarea unor legate ce i s'a lăsat prin testamentul defunctului său soț Isidor Last, restituirea dotei, dreptul de habitație, pensiunea alimentară și vestminte în cursul anului de doliu;

Văzând actele aflate la dosar și susținerile părților în instanță;

Având în vedere că reclamanta declară astăzi în instanță că chiamă în judecată pe părți, în calitate de succesori ai defuncților Ester Last și Isidor Last, și că și restrânge acțiunea numai la cererea de a i se acorda dreptul de habitațiune până la 23 Aprilie 1910, în încăperile locuite de defunctul său soț Isidor Last, o pensiune alimentară de 500 lei lunar în cursul anului de doliu, adică până la 14 Ianuarie 1910 și una mie lei pentru vestmintele de doliu, declarațiune de care tribunalul a luat act, iar părțile nu au ridicat nici o obiecțiune;

Având în vedere că părțile recunosc arătările reclamantei și nu se opun ca reclamanta să locuiască în casele unde a locuit soțul său, defunctul Isidor Last, până la 23 Aprilie 1910 și ca să-i plătească suma de o mie lei pentru vestmintele de doliu; că, prin urmare, acțiunea reclamantei pentru aceste cereri urmează a se admite, art. 1279 din Codul civil conferind soției dreptul

de habitațiune în cursul anului de doliu și vestimente de doliu din succesiunea bărbatului;

Având în vedere că singura obiecțiune ce ridică părții este relativă la cuantumul sumei ce trebuie a se acorda reclamantei ca pensiune alimentară, susținând că suma de 500 lei cerută de reclamantă este exagerată; că această sumă este mai mare decât venitul ce ar aduce dota sa și cu toate că legea dă drept soției a cere venitul dotei sau alimente, în tot cazul însă suma acordată drept alimente nu poate fi mai mare decât venitul dotei, care în speță nu poate fi decât 2700 lei anual;

Văzând că din recunoașterile părților în instanță se constată că patrimoniul succesoral, rămas pe urma defunctului Isidor Last, este în valoare de aproape 300.000 lei, în care se cuprinde și dota reclamantei în sumă de 54.000 lei numerar, 6000 lei trusou și 12.000 lei donațiune prin contractul de căsătorie, și că prin urmare venitul dotei ar fi mai mic decât al averii rămasă pe urma def. Isidor Last, fostul soț al reclamantei, chiar scăzându-se dota;

Considerând că legiuitorul, prin art. 1273 din Codul civil acordând, termen de un an, din momentul când a luat naștere obligațiunea succesorilor soțului decedat, de a restitui dota, a acordat ca consecință prin art. 1279 din Codul civil dreptul de viduitate pentru soția dotală, aceasta având alegere de a cere pentru cursul anului de doliu, pe lângă habitațiune și vestimente de doliu și dobânzile ori fructele dotei sale, sau alimente din succesiunea bărbatului său;

Considerând că art. 1279 din Codul civil dând femeiei dreptul de opțiune între dobânzile sau fructele dotei sale, și între cererea de alimente din succesiunea soțului său, acest drept de opțiune nu i se poate ridica sau face iluzoriu prin acordare ca alimente din succesiunea bărbatului a unei sume egale cu aceea a fructelor sau dobânzilor dotei sale;

Considerând că dreptul de opoziție al soției, prevăzut de art. 1279 din Codul civil este bazat pe voința umanitară a legiuitorului, ca văduva să nu se găsească imediat după moartea soțului său într-o situație socială și materială inferioară celea pe care o avea în timpul vieții soțului său, punând-o chiar de a doua zi dela moartea acestuia în situațiune de a nu mai putea satisface cerințele sociale și, fără a i se respecta durerea doliului, să fie preocupată de mijloacele de existență, ceea ce s'ar întâmpla când veniturile dotei sale în bani sau imobile ar fi prea mici față cu acele ale soțului, pentru a-și putea procura mijloacele necesare, menținerea unei situații sociale ce soția a ocupat în societate în timpul căsătoriei; că, prin urmare în fixarea sumei de acordat văduvei pentru alimente, atunci când cere alimente din succesiunea soțului, trebuie să fie evaluată această sumă în raport direct cu situațiunea materială și socială ce soțul avea în societate și după modul de viață ce soții trăiau, nu egale cu fructele sau dobânzile dotei sale;

Văzând că, astfel fiind, în speță, deși venitul dotei reclamantei nu ar fi decât 225 lei lunar, totuși, față cu averea ce a rămas pe urma defunctului ei soț, față cu situațiunea sa socială și modul de viață ce însăși părții recunosc că a fost destul de întins, tribunalul fixează la suma de 400 lei pensiunea alimentară ce părții urmează a fi obligați a plăti reclamantei timp de un an cu începere dela 14 Ianuarie 1909, data încetării din viață a lui Isidor Last;

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte G. L. Dimitriu, tribunalul admite în parte acțiunea, etc

(ss) Gh. L. Dimitriu; V. G. Aramă.

Grefier (s) Mălinescu

A apărut: Vol. III *Explicațiuni teoretice și practice asupra Codului de comerț* de d-l Gr. V. Maniu. Primele două volume au fost premiate de Academia Română.

Prețul 12 lei. Depozit la *Curierul Judiciar* care servește la cere orice cărți de drept, române și străine.

JUDECĂTORIA OCOLULUI COSTEȘTI-ARGHES

Audiența dela 16 Noembrie 1909

Cartea de judecată penală No. 1102

Contravențiuni la legea de organizare a comunelor rurale. — Pedepsa prevăzută pentru asemenea contravențiuni. — Considerarea unor asemenea contravențiuni ca delict, față cu pedeapsa ce se aplică. — Judecarea lor în primă instanță de judele de ocol, cu drept de apel și fără drept de opoziție. — (Art. 144 din legea de organizare a comunelor rurale, art. 8 din Codul penal, art. 51 și 95 din legea judecătoriilor de ocoale).

Contravențiunile la art. 144 din legea organizării comunelor rurale, constituind un delict față cu pedeapsa ce se aplică pentru asemenea contravențiuni, iar legea care prevede asemenea contravențiuni ne fiind cuprinsă în enumeratiunea art. 51 din legea judecătoriilor de ocoale, această contravențiune nu se poate judeca decât în primă instanță, cu drept de apel și fără drept de opoziție pentru cel judecat în lipsă.

Judecata,

Având în vedere că faptul pentru care oponenta a fost condamnată prin cartea de judecată opozată este prevăzut și pedepsit de art. 141, din alin. ultim, legea organizării comunelor rurale;

Văzând că, după art. 51 din legea judecătoriilor de ocoale, judecătorii de ocoale judecă în primă și ultimă instanță contravențiunile de simplă poliție de orice natură, și din orice lege ar decurge, cu distincțiunile acolo menționate, cum și orice abateri dela legile enumerate și cu excepțiunile prevăzute în acest articol;

Văzând că contravențiunile la art. 144, ultimul aliniat, din legea organizării comunelor rurale se pedepsesc cu amendă până la 50 lei sau cu închisoare până la cinci sprezece zile;

Că, în așa caz, după art. 8 din Codul penal, o asemenea contravențiune constituie un delict, iar nu o contravenție de simplă poliție;

Văzând, pe de altă parte, că legea organizării comunelor rurale nu este prevăzută în enumeratiunea din art. 51 din legea judecătoriilor de ocoale;

Văzând că, după art. 95 din legea judecătoriilor de ocoale, cărțile de judecată pronunțate în lipsa uneia din părți nu se pot ataca cu opozițiune decât dacă afacerea se judecă în ultimă instanță;

Considerând că întru cât în speță contravențiunea de față, după cum s'a arătat mai sus, constituind un delict și legea ce-o prevede nefind cuprinsă în enumeratiunea art. 51 sus menționat, această contravențiune nu se poate judeca decât în primă instanță, cu drept de apel și, deci, fără drept de opoziție pentru cel judecat în lipsă;

Că, astfel fiind, opoziția de față urmează a se respinge ca inadmisibilă;

Pentru aceste motive, judecata respinge ca inadmisibilă opoziția, etc.

Judecător (s) D. T. Alexiu.

A apărut: Judecătorul unic, de d-l C. A. Popescu. doctor în drept, licențiat în filosofie, fost magistrat, avocat, o broșură format mare în 160 pagini, tipărită pe hârtie velină. Prețul 3 lei

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal direct la administrația ziarului «Curierul Judiciar» București, sau să plătească la prezentare numai în mână încasatorilor: I. RIVEANU pentru provincie și I. ST. TUDOROIU pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu mateă, investite cu ștampila: CURIERUL JUDICIAR.